

Ze trof de Kelwins nog aan het dessert. — In meer dan zes weken, begon George, hebben we je niet gezien, en je bent mager geworden, en toch zie je er triomfantelijk uit. Vertel eens.

Maar Ina legde hem het zwijgen op, vroeg eerst naar Maud, gaf haar geschenkje. Maud dankte haar met een kus, en een glanzenden blik van haar oogen, en Ina keek naar haar, en zag ook in haar herinnering de vrouw die ze de maat had genomen bij Marain. Een vrouw die een kind draagt, heeft zoo een zuiveren glimlach, dacht ze. Toen, nadat ze verteld had — George luisterde vol belangstelling — zaten ze bij het open raam, keken naar de toppen van de huizen, met daarachter, diep en donkerblauw, de zomerhemel. Hun denken dwaalde om de vrouw die moeder is, of het worden zal. Ze spraken niet veel. Maud plooidde en vouwde met rustelooze handen aan het fijne kindergoed, Ina wist niet of ze praten zou van het kleine jongetje, dat plotseling gezegd had: Jij bent ook lief. Toen vertelde George van een jonge vrouw, die gestorven was, een nichtje van hem; hij was bij haar begrafenis geweest. Ze liet een meisje achter van twee jaar. — Later, zei hij, kunnen we het kind misschien bij ons in huis nemen. — Het viel Ina op, dat Maud hier niet mee instemde. Zal je alleen je eigen kind liefhebben, dacht ze, waarom? George, half tegen zichzelf, half tegen Ina, sprak van de kleine stoet; de kist werd door het dorp gedragen naar het oude kerkhof, dat als een zacht-glooiende heuvel was om de kerk heen. De dood leek daar liefelijk, een eeuwig rusten, en toch niet vergeten zijn. Want de bloemen bloeiden er ieder jaar opnieuw.... er waren veel rozen.

Maud's blik was in zichzelf gekeerd, Ina luisterde bekoord, en heel even droevig.

In de omlijsting van het raam stonden de sterren.

Avenda, een fijn blond kindje, zat op den grond, en keek naar haar makkertje met eerbiedige schitteroogen. Achter Ina, in de open deur, was nog het dienstmeisje. — Mevrouw is uit met mijnheer Holwood, juffrouw, — ik let op de kinderen, een uurtje, — ze komen gauw terug.

— Ja, goed, ik zal wachten, zei ze werktuigelijk. Het vreemde kindje had zich naar haar omgewend, gaf vrijmoedig, en toch heel even bevangen, een hand.

— Dag, hoe heet je?

— Lilly Holwood, ik speel met Venda.

— Zoo, prettig. Even zag ze een rond gezichtje met groote, bruine oogen, toen moest ze zich bukken naar Venda, die naderbij gekomen was.

— Zoentje geven, tant' Ina, en Ina voelde een vochtig mondje op haar wang.

Hoewel de ontmoeting met Avenda haar altijd weer ontroerde — het